

Cesta

Díl jedenáctý: Jedné noci v jednom místě, část 5

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

Po událostech prvního příběhu s názvem „Pod padajícím nebem“ se čtveřice v podání Řidič, Manažer, Zpěvačka a Blondýna, ocitli na benzínové pumpě, kde se setkali s novými postavami – kuchařem Gonzálezem, servírkou Drew, tajemným dlouhánem Elhapem, prodávčem Dwaynem a mechanikem Eduardem. Vypadá to, že na benzínové pumpě na ně čeká trochu víc, než jen prostoje kvůli opravě jejich vozu (světle modrý Cadillac DeVille, rok výroby 1966). Setkání s automechanikem Eduardem přineslo jedno zásadní poznání a větu, která bude pro následující vývoj, zdá se, poměrně důležitá. Ta věta zní: „Dejte si pozor na emoce.“ Co to asi znamená? Rozhodně se jedná o něco zásadního. Mělo by se to projevit na místě, kde všichni skončili. V jídelně, když venku zuří písečná bouře. Vypráví si mezi sebou příběhy a další je právě na programu v podání Blodnýny.

Jedenáctý díl právě začíná.

Předchozí díly si můžete stáhnout na těchto adresách:

První díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Druhý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/10/cesta-002.pdf>

Třetí díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/11/cesta-003.pdf>

Čtvrtý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/12/cesta-004.pdf>

Pátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/01/Cesta-005-public.pdf>

Šestý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/02/cesta-006.pdf>

Sedmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/03/cesta-007.pdf>

Osmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/04/cesta-008.pdf>

Devátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/05/cesta-009.pdf>

Desátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/06/cesta-010.pdf>

Cesta

Díl jedenáctý: Jedné noci v jednom místě, část 5

Martin Štefko

„Já bych příběh měla,“ ozvala se Blondýna.

„Vážně?“ Neotočil se. Manažer se díval na bouři, jako kdyby ho celou dobu hypnotizovala. Přitahovala ho, jako jsou malé rybky přitahovány k mořskému d'asu jeho světélkující návnadou.

„Jistě, proč bych neměla příběh? Každý má přece příběh,“ zatvářila se Blondýna vzdorovitě.

„Ne každý se chce dělit o svou minulost,“ odtušil Manažer.

„Já...“ zaváhala mladá žena. „Není to příběh, který se mi opravdu stal.“

„Jistě,“ řekl Manažer. Vysmíval se jí?

Zpěvačka seděla v poklidu ve stínu na židli, kterou si vybrala. Světlo svíček na ni dopadalo jen velmi málo, a tak se nedalo určit, jestli už náhodou nespí. Pokud ano, nijak nahlas. Jako dáma. Řidič si odložil sako a rozepnul si ještě jeden knoflíček u krku. Manažer zůstával dál ve svém obleku, zaprášeném a onošeném, ale stále skvěle padnoucím. Nehodlal se vzdát své vizáže za žádnou cenu. Dostával se tak do silného kontrastu s Mexičanem, který seděl na židli rozvalený a rozhodně nevypadal jako člověk, který by se měl těšit velkému respektu. Zpěvačka se od něj držela co nejdál, aby se nenakazila jeho ubohou lidskou přítomností. Dwayne tenhle problém neměl a poklidně si vedle Gonzáleze vykuřoval. Postával hned za kuchařem, aby měl dobrý výhled na Blondýnu. Světlo svíček s jejím tělem dělalo divy.

Trochu předkloněná se dívala na ostatní, Zpěvačku za svými zády. Nyní se ona měla stát středem pozornosti a hodlala si to užít naplno. Byla zvyklá, že se kamera zajímala hlavně o ni. Tentokrát kamera nikde, ale na tom zase tolik nezáleželo. Takové vystoupení naživo, to je možná ještě lepší.

„Takže,“ začala, „stalo se to dívce, která se jmenovala... Beatrice.“

„Krásné jméno,“ povzdechl si González. „Vy byste mohla být Beatrice.“

Blondýna se zaculila. Jak se předkláněla, světlo ji ozařovalo jen z jedné strany. Druhou polovinu obličeje měla zakrytou. Vypadala najednou děsivě. „Beatrice se jmenovala, ale všichni jí říkali Rice.“

„Jako rýže?“ zachechtal se Dwayne. „Tenhle bude asi dobrej.“

Blondýna se znovu uculila. Manažer k ní stále zůstával zády. Ale to nevadilo, slyšel ji a na tom záleželo. Nyní nehrála, nyní jen vyprávěla. Jako hlasatelka v rádiu. Dříve, když byla ještě hodně malá, takové pořady v rozhlase dost poslouchali. Televize se k ní dostala až mnohem později. A ještě o něco později se ona dostala do televize. Od modelky je cesta k herečce poměrně krátká. Stačí se jen správně hýbat.

„S Davem se potkala, když jí bylo teprve patnáct.“

„Kdo je Da...“ Ale Mexičan svou otázku nedokončil.

Do řeči mu však neskočila Blondýna, ale Manažer. „Když vypravěč ostatním předává svůj příběh, je takový úzus, že obecenstvo drží hubu.“ Nezvýšil hlas o mnoho, ale i ta trocha stačila. Ticho, které zavládlo, dalo jasně najevo, že všichni pochopili.

„Děkuji,“ řekla Blondýna a konečně mohla v klidu pokračovat ve svém příběhu. „Setkala se s Davem na jednom veřejném čtení. Byl to spisovatel a předčítal studentům, kteří si mysleli, že v jeho próze najdou smysl života. Možná ano. Říkali mu, že je novodobý Bukowski, což je docela směšné, protože Bukowski je prostě jeden. Ale měl podobný styl. Byl světem a lidmi hodně zhnusen a dával to najevo. Mladým se to líbilo a Rice byla docela mladá. Nechala se snadno zblbnout. Kdyby její rodiče věděli, že na to čtení šla, pořádně by se naštváli, ale ona jim to nikdy neřekla.“

Celá nadšená poslouchala, jak Dave předčítá jednu ze svých povídek, klidným, vyrovnaným hlasem, který se měnil na hodně emotivní, skoro až křičel, když se snažil některé pasáže obzvlášť zdůraznit. Rice byla hodně naivní. V té době ano. Ale copak mu mohla odolat? Myslela si, jak je skvělý umělcem, jak dokáže vystihnout přesně to, co trápilo generaci. Rozčarování z toho, jak je všechno jenom konzum, jak globalizace rozežírá naše národní hodnoty,

jak se nám každý snaží podobat, a tak. Jsou to jenom kecy, ale jak říkám, bylo jí tenkrát patnáct. Slepíčí věk. Mladá koza, co jí učaroval chlapík s pěknými světlými vlasy. Měl árijský obličej. Prostě krásný chlap. O dvacet let později musel vypadat ještě lépe, ale to už nezmusila. V té době už dávno nebyli spolu.

Rice se do Dava zakoukala na tom čtení, ale on si jí hned nevšiml. Při autogramiádě se na ni usmál, stejně jako se usmál na ostatní. Nepřipadala si výjimečná, ale stejně ji ten úsměv potěšil. Jejich první setkání, první chvíle, kdy se oba dívali na sebe navzájem. Dokonce se dotkla jeho ruky, když jí vracel knihu. Nepatřil k těm, kteří jen posunou knihu po stole směrem k nadšenému fanouškovi, který si relikvii přitiskne na srdce. Již během toho dotyku cítila, jak měkkou má kůži na prstech. Nemusel nikdy pracovat. Však byl tak mladý! Nemusel ale pracovat ani doma. Na kůži se mu nemohly udělat mozoly, protože prostě nebylo z čeho. Z ťukání do kláves se mu nic stát nemohlo. Sice se jí později svěřil, že míval křeče v zápěstí, ale postupem času to přešlo. Celý byl takový rozjemnělý, ale díky každé ranní sprše vypadal roztomile. Docela na sebe dbal. Už v pětadvaceti si věřil. Byl si vědomý toho, že vypadá dobře. Když se napřímil, Rice se podlamovala kolena. Nejen jí. Takový ten typ, nad kterým holky vzdychají. Jenže Rice to s ním myslela vážně.

Nenechala se odbýt jen tím jedním pohledem při podpisu knihy, a druhým krátký, jímž se s ní rozloučil, když podepsanou knihu předával. Chtěla se s ním ještě setkat. Ještě alespoň jednou. Našla si místo, kde by měl mít další podepisování. Bylo to knihkupectví, kde už žádnou pasáž ze své knihy nečetl. Dali mu tam hodně málo prostoru, protože ho asi nepovažovali za velkou hvězdu, ale on se s tím smířil. Nevypadal, že mu to nějak vadí. Prostě se spokojil s tím, že má vůbec nějakou možnost se prezentovat. I když psal o věcech, které by měly zajímat všechny, ve frontě stály hlavně mladé holky. Něco jako Rice, spíš starší, mladší ne. Pár kluků taky, většinou poměrně mladí, na první pohled trochu rebelové, snažili se za každou cenu vynikat, jako kdyby ukazovali, že tenhle svět je nezajímavý, že si ho přetvoří podle sebe. Za pár let už pracovali v kancelářských kójičkách, protože to jejich rebelství přerostlo v naprostou uniformitu.

Rice si nechala podepsat další jeho knihu, koupila si tu samou, protože tenkrát v obchodě jinou neměli. Davova prvotina se vyprodala, náklad byl poměrně malý. Když mu knihu podávala a on se jí zeptal na jméno, zarazil se, když mu ho sdělila. Jen na chvíli, jako kdyby si na něco vzpomněl, možná se mu opravdu vybavila, ale ta chvílka pominula a on přešel na správnou stránku, kde měl dost místa na svůj rozmáchlý, rádoby umělecký podpis, jemuž chyběla lehkost. Vždycky se moc snažil. Rice však to drobné zaražení stačilo k tomu, aby se rozhodla uskutečnit svůj plán. V patnácti, i když vypadala spíš na sedmáct, si počkala na svého o deset let staršího, vysněného spisovatele, u zadního vchodu, kudy odcházel. Žádná limuzína na něj nečekala, měl tam o pouliční lampu uvázaný malý moped, takový ten starý, co vydával strašný rámus, když se to nastartovalo. Jezdil na tom ještě několik let. I když měl peníze.

Počkala si na něj. Když vyšel dveřmi a Rice ho poznala, naprosto se jí zastavilo srdce. Jeho vlasy byly dokonalé, učesané, trochu mu zakrývaly profil, jak k ní stál bokem. Bylo v tom něco rošťáckého a zároveň tajemného. Lekla se, že nebude schopná nic říct, ale on stejně promluvil jako první.

Že já si tě odněkud pamatuju? zastavil se ani ne metr daleko. Jeho sebevědomí ji dostávalo. Měla co dělat, aby v sobě zadržela heknutí. Dralo se jí z krku, ale nedovolila mu vyjít ven. Nehodlala se ztrapnit.

Už jsem... jednou ses mi už podepsal, řekla skoro šeptem. Přesto ji slyšel moc dobře.

Já jsem si říkal, lusknul prsty. Levé ruky. Uměl to dobře i pravou, ale v té držel batoh, který si nedal na záda. *Byla jsi mi strašně povědomá. Hezké holky já nezapomínám.*

To víte, že Rice měla co dělat, aby nezčervenala jako řepa. Ten chlap, kterého si vysnila, najednou stál před ní a úplně nepokrytě s ní flirtoval.

Já nejsem...

Nenechal ji domluvit. Místo toho se zeptal: *Nenechala sis minule podepisovat to samý?*

Dostal Rice do rozpaků. Připadala si trapně. Celé si to tak pěkně promyslela, ale knížku kupovala na poslední chvíli. Kdyby si vzala nějakou jeho fotku z novin, možná by se tak hloupě necítila.

Mně to nevadí, předběhl ji rychle, aby nemusela nic vysvětlovat. *Jenom si tak říkám, proč by si taková hezká holka nechala dvakrát podepisovat tu samou knížku. Jsem si jistej, že to nebude tím, že bys měla Alzheimeru nebo byla nějak moc zapomětlivá.* Usmíval se na ni, jako anděl, který si klidně kráčí mezi obyčejnými lidmi, a ona pochopila, že nic z toho nemyslí zle. Jenom si z ní trochu utahuje. Vlastně byl docela potěšený. *Takže si říkám, že to asi bude tím, jak tu knížku moc miluje*, Rice začala rychle přikyvovat hlavou, *anebo proto, že je jí jedno, co v té knížce je, možná ji ani nečetla, a místo toho šla na autogramiádu kvůli něčemu jinému.*

Rice těžce polkla. Najednou si uvědomila, co je tohle za chvíle. On ji odhalil. Pochopil, že měla všechno promyšlené, že to dělá jenom kvůli němu. Tohle mohlo skončit jenom dvěma možnými způsoby. Buď jí řekne, že je šílená kráva a pošle ji do háje, anebo řekne, že se mu to líbí a že by s ní chtěl někam zajít. Ricino srdce se znovu zastavilo. Jedna varianta představovala peklo. Druhá ráj. S jednou variantou se bude vznášet v oblacích, s druhou bude padat po hubě dolů z pořádných schodů. Dave si nejspíš ani neuvědomoval, že má před sebou rozhodnutí, které by výrazně mohlo ovlivnit život jiné bytosti. Kdyby řekl ne, poslal by ji do pořádně černé díry, ze které by možná nevylezla. Přece jen patnáct let. Byla strašně emotivní a klidně by se z toho mohla zcvoknout. Asi by nebyla první. Kolik holek se v tomhle věku pokusilo o sebevraždu, protože se na ně nějaký kluk vykašlal, nebo jim jejich vysněný idol dal jasně najevo, že o ně vůbec nestojí?

Trochu divný, ne? řekl, což rozhodně nebyla uspokojivá reakce. Stále neřekl ano, nebo děsivé ne.

Já jsem... vysoukala ze sebe Rice, ale ani tuhle větu nedořekla. Jeho ústa se roztáhla v úsměvu, který odhalil dokonale bílé zuby. Věděla, že o Davovi se psalo jako o muži, který měl i herecké ambice, že to zkoušel v Hollywoodu, ale neuspěl. Na sebe však dbal ve všech směrech. Rice dostala strach, že její chrup tak dokonale nevypadá, že jí možná táhne z pusy. Rychle vzpomínala, co ten den jedla, aby ho náhodou neotrávila. Jenže pak Dave k zubům přidal i slova.

Ne, je to hezký. Trochu divný, ale hezký. Tak když už ses takhle snažila, nechceš někam zajít sednout? Moc to tady neznám, ale myslím, že se tu někde najde místo, kde bysme se mohli upíchnout.

Srdce už jí zase pracovalo, ale ústa oněměla. Opravdu se jí zeptal na to, co si myslela, že slyšela? Pozval ji? Chce si s ní jít někam sednout? Ne, to je pitomost. Takhle si to sice všechno představovala, ale přece není možné, aby to bylo až tak jednoduché. Musela se splést. Tohle všechno, to se jí jenom zdá. Určitě řekl něco jiného, poslal ji do háje. Davův bezelstný výraz však tvrdil něco jiného.

Tak co? zatvářil se malinko nejistě, jako kdyby řekl nějakou sprost'árnu, která se zrovna nehodila.

Ty chceš... chceš se mnou jít? Jako rande?

Dave se rozesmál. Rice cítila velké rozpaky, ale jeho pozvání všechno vyvážilo. Chtěla mu odpovědět, ale když otevřela pusy, nic z ní nevyšlo. Tak jen rychle pokývala hlavou, aby jí takhle jediná příležitost neutekla. Proč by chtěl podruhé pozvat holku, která se ani nedokáže vymáčknout?

Proč bych s tebou nechtěl jít? zeptal se. *Už jenom to, že ses takhle snažila, to je hezký gesto. Půjdu rád. Seš pěkná holka. Budu vypadat dobře, když se s tebou ukážu.* Tenkrát jí to

hodně zalichotilo. Myslela si, že je to pořád součást flirtování, ale až později zjistila, že Dave dal hodně na to, jak se na něj lidé koukají a co si o něm myslí. Spisovatel, člověk na očích, celebrita. Nemůže být jen tak někdo, musí mít nějakou úroveň.

Já nevím, tak seš... seš přece... já nevím, říkala jsem si, že se asi... já vlastně vůbec nevím, co mám říct. Překvapil ji tím, jak všechno jde podle jejích představ. Copak to opravdu mohlo být takhle dokonalé? Byla dost naivní, co?“

Blondýna se podívala po všech, kteří poslouchali. Zpěvačku vidět nemohla, ale cítila, že i ona poslouchá. Dokonce i Manažer se na ni otočil. Netvářil se nijak nadšeně, ale díval se a mlčel. Stejně tak i Řidič, Dwayne a González. Drew zatím utírala stoly. Blondýna nevypadala jako žena, která začala příběh vyprávět. Najednou se zdála starší, mnohem vážnější. Tohle ale přece patří k roli, že?

A tak pokračovala: „Dave jí řekl, že sice trochu chvátá, ale že hodinku by si pro ni našel. Spolu vedle sebe se trochu procházeli, aby si našli místo, kde by si mohli sednout. Nakonec z toho nebyla ani hodina, protože Davovi někdo zavolal, ale jakmile položil telefon, omlouval se a řekl Rice, že by se s ní rád viděl znovu. Samozřejmě, že souhlasila. Vždyť jí bylo patnáct. Souhlasila by s čímkoli, co by její idol navrhnul. Navíc nechtěl nic divného. Chtěl se jenom sejít. Veřejně, nic velkého. Měli se jít projít do parku, možná by se podívali do zoologické. Souhlasila, protože ho rozhodně chtěla vidět.

Nakonec se do zoologické ani nedostali. Vzal ji na zmrzlinu. Povídali si. Ona mu blábolila o tom, jaké to je ve škole, že je to na nic, ale že se chystá na konzervatoř a že rozhodně chce, aby z ní byla umělkyně. Zeptal se, jestli by nechtěla dělat modelku. Ona mu pověděla, že o tom ještě nikdy nepřemýšlela. Dost se divil. Tenkrát Rice poznala, že se mu skutečně líbí. Jako fyzicky. Nemohla říct, že by si o sobě nemyslela, že je docela hezká. Jinak by za ním asi nikdy nešla. Ale právě tenkrát si uvědomila, že by s tím mohla něco dělat.

Stala se modelkou, protože ji na to upozornil. Trochu předbímám. Ten den se stalo ještě něco. Přišla o panenství.“

„Páni!“ vydechl González, který si rychle nalil dalšího panáka tequilly. „Páni!“ zopakoval, když ho do sebe kopl.

„V patnácti?“ ujistovala se Zpěvačka.

„Taková příležitost se prostě nedala odmítnout. Rice nikdy nepatřila k těm dívkám, které by se moc styděly. Na první setkání s Davem si vzala výstřih, do toho parku i minisukni. Chtěla ho dostat vlastně celou dobu, jenom si neuvědomovala, že to zajde tak daleko tak rychle.“

„Jaké to pro ni bylo?“ zeptal se Řidič. Uhranutě, bez pohnutí visel vypravěče na rtech.

„První sex?“ zeptala se Blondýna trochu nejistě.

Řidič pokýval hlavou.

Blondýna se nezatvářila příliš nadšeně. „Asi jako pro každou holku, která si myslí, že to bude úžasný. Nejdřív to celkem bolelo, pak to přestalo, jako kdyby byla dole nějak umrtvená. On si to užil o dost víc. Udělal se hned dvakrát. Rice si pak musela dát sprchu. Moc si z toho nepamatovala, protože to bylo všechno takové rychlé, dost upoceně. Ne, že by to bylo úplně špatné, to ne, ale prostě napoprvé od toho čekala víc. Příště už to lepší bylo. To rozhodně. Ale to není zase tak důležité. Tenhle příběh není o tom, jak spolu ti dva spali. Je o tom, jak spolu chodili.

Začali spolu chodit. Rice se bála, že by se na ni mohl vykašlat, že s ní chtěl strávit jenom jednu noc a pak jít dál, ale asi začal něco cítit. Snažila se trochu mírnit svoje city, ale jde to dost těžko, když se vám před očima plní váš sen. Možná to nebyl sen nejlepší, nesnila ho nijak dlouho, ale rozhodně zněl hezky. Patnáct let. Nepotřebovala velké sny. Stačilo splnění těch malých, které se jako velké tvářily.

Opravdu se z ní stala modelka. Nedělala nijak velké zakázky, hlavně chtěli holku na spodní prádlo, protože měla pěknou postavu. Na dobrou modelku měla příliš vyvinutá prsa. Je to pravda. V modelingu prostě musíte být uniformní. Jakmile nebudete mít přesnou velikost, budete příliš malá, příliš vlnadná, budete mít jen trochu silnější nohy, automaticky to pro vás znamená, že jste vyšachovaná a nebudete se moct dost k lepším zakázkám. Rice ale nikdy nechtěla být modelkou, byl to akorát fajn způsob, jak si přivydělat. Na to, že Rice bylo teprve šestnáct, když jako modelka začínala, vydělávala mnohem víc, než co by dostala na nějaké letní brigádě ve fast foodu. Vlastně si mohla žít docela dobře. Většinu peněz utrácela za oblečení, sem tam něco, když šli s Davem ven, ale nenechal za sebe platit, alespoň ne většinou.

Jejich vztah vypadal celkem hezky. Oba dělali něco, co neslo a bavilo je to. Dave nebyl žádný úspěšný spisovatel, nevím, jako King, Clancy, a tak, ale každá kniha, kterou vydal, se setkala s úspěchem takovým, že si mohl žít nad poměry. Jenže on si neuvědomoval, jakým je ve skutečnosti autorem. Viděl se jako jeden mezi prvními, ale nikdy se nedostal na první místo bestsellerů. Kritici ho pak hodně strhávali za to, že se dost opakoval a postupně přestával přicházet s novými myšlenkami, zůstával pouze kritický. On si pořád žil ve snu, že je velkým autorem.

Věřila bys tomu, co se mi dneska stalo? zeptal se jednou Rice, když spolu leželi v posteli. Chodili spolu už asi rok. Sex spolu měli velmi často. Jen když byl v psacím transu, jak tomu říkal, to měli období sucha. Ona takové chvíle začínala považovat za psací šílenství, protože u toho někdy dost křičel. Ne na ni, ale křičel. Na všechny, které nesnášel. Poprvé ji to celkem vyděsilo, pak to považovala za otravné. Trávili spolu hodně času, včetně nocí. Hodilo se to, protože vlastní byt by jí vyšel draho a s rodiči neměla zase tak dobrý vztah, aby u nich chtěla zůstat déle, než bylo zdrávo.

Co se ti stalo? reagovala, aniž by k němu vzhlédla. Rice toho po souloži nikdy moc nedělala. Vždycky jenom ležela. Všechno na ni padlo a ona by nedokázala ani natáhnout prst. Svět se stal strašně těžký, stejně tak i dýchání. Dýchala pomalu. Dave se ji na to jednou zeptal, ale nezajímalo ho to tolik, aby poslouchal. Prostě potřebovala vždycky tak alespoň pět deset minut, aby se dala dohromady. Ne vždycky, jenom tehdy, když měla orgasmus. S Davem ho měla často, ze začátku. Později už ne. Myslela si, že je to proto, že on už se nesnaží, ale později si uvědomila, že v tom bylo něco jiného.

Šel jsem za agentkou a na ulici mě zastavila jedna žena, začal vyprávět. Rice trochu zpozorněla, ale jen natolik, aby na sobě nedala nic znát. Ani Dava nepřerušila a nechala ho mluvit.

Koukala na mě jak puk, tak mě to potěšilo. To víš, říkal jsem si paráda. Není to poprvé, co mě lidi poznali na ulici, ale tak vždycky to potěší, že jo. Člověk je rád, když ho poznávají i cizí lidi. Tak jsem se na ni usmál a přemýšlel, co jí mám říct a tak, na co se jí má třeba podepsat. Vzpomínal jsem, jestli mám tužku, ale to je jasný, že jsem jednu měl, přece jich nosím v batohu několik. Jsem spisovatel, tak abych neměl tužku. Navíc jsem měl i výtisk Tvůrců, který jsem si do batohu dal čistě náhodou. “Čistě náhodou to samozřejmě nebylo, protože měl vždycky dvě tři svoje knihy u sebe, co kdyby náhodou. „Zrovna pracuju na další knize a došlo mi, že vlastně můžu rozvést některé myšlenky z Tvůrců. Takže dělám rešerši sama.“ Zasmál se a Rice se taky zasmála, i když tak úplně nechápala, v čem je pointa vtipu. *No čekal jsem, jestli něco řekne. Stáli jsme tam proti sobě, asi to bylo docela komický, tak jsem se jí nakonec zeptal, jestli si něco přeje. Ona, že je jí to strašně blbý – mně to teda blbý nebylo –, ale že by mě chtěla požádat o autogram. Tak to víš, že jsem jí chtěl rád vyhovět. Chtěl jsem si sundat batoh, že vyndám tu knížku, ale předběhla. Že prej má fotku, tak ať jí podepíšu tu. Jako je to trochu divný, když nosí někdo tvoji fotku v kabelce, ale tak říkal jsem si, že je to asi nějaká ta oddaná fanynka, však to znáš.* Rice samozřejmě nic takového neznala. Studentka, kterou zajímala hlavně škola, jeden spisovatel a její rodičí se malá modelingová kariéra, neměla mnoho obdivovatelů.

Dave ale s klidem dál pokračoval. I když, s klidem tak úplně ne. Čím blíž se dostával ke smyslu svého příběhu, tím víc z něj Rice cítila, že ho to setkání celkem dožralo. *Vážně vytáhla fotku. To už jsem měl v ruce propisku, že se jí podepíšu. Vzal jsem si fotku, že jí podepíšu na zdi, ale pak jsem se trochu líp podíval na obličej toho člověka. Úplně mě z toho zamrazilo. Jako nejdřív jsem vůbec nevěděl, co mám dělat. Chápeš. Já jsem se nedíval na svůj obličej, ale to byl Tom Cruise! Prostě mi dala fotku Toma Cruise. Padesátiletýho dědka! Dokážeš mi vysvětlit, jak je možný, že si mě s ním spletla? Já to prostě nechápal. Tu fotku jsem jí hodil a odešel. Dívala se na mě asi dost divně, ale nic neřekla. Nestačila. Nakvašenej jsem šel pořádně rychle. Tohle prostě nepochopíš.*

Takhle to bylo s Davem pořád. Zakládal si strašně na svojí osobnosti. Prostě si myslel, že je hrozně zajímavý a že jeho tvorba je něčím, co dokáže měnit lidské životy. Rice četla pár dopisů, které mu poslali fanoušci, zase tak moc jich nebylo, a všichni se v nich o jeho psaní vyjadřovali neskutečně pochvalně. Ani nevěřila, že je to možné. Jednou našla v odpadu jeden vyhozený, roztrhaný list. Poskládala si ho. Rozhodně nepatřil k těm pochvalným. Pisatel ho kritizoval za to, že je jeho nadávání na svět jenom póza, že jeho metafory jsou nesmyslné, chce se tvářit umělecky, ale je to jen pokrytecká póza mladého, nezkušeného umělce, který v sobě nejspíš nemá dost talentu, aby se vzmohl na něco lepšího. Když Rice četla list poněkoli káté, uvědomila si, že autor těch slov nejspíš nejlépe ze všech popsal to, jaký Dave vlastně byl. Na něco si hrál. Celý život byla jedna velká póza. Potřeboval si na něco hrát, protože jinak by měl pocit, že není nikdo. Vymyšlená role pro něj byla tím nejlepším, co si mohl vytvořit. Žilo se mu podle ní dobře.

Rice si nestěžovala. Dave ji měl rád a dával to dost najevo. Kromě toho, že se často milovali, staral se o ni, nikdy s ničím příliš netlačil, jenom si o sobě prostě myslel, že je někdo víc, než kým opravdu byl. Snad tohle Rice trochu vadilo, asi potřebovala nějaké dobrodružství, a proto nakonec souhlasila s nabídkou, kterou dostala. Nejprve o ní nechtěla vůbec uvažovat, ale zažrala se jí hlouběji do hlavy, než si původně myslela. Nabídka byla odvážná a dobře zaplacená, ale nevěděla, jestli opravdu stojí za to. Přišla až ve chvíli, kdy za sebou měla oslavu osmnáctin. To už s Davem chodila skoro tři roky a bydleli spolu natrvalo. Ani mu o té nabídce neřekla.

Rice se zeptali, jeden fotograf, s kterým dělala docela často, jestli by nechtěla nafotit nějaké akty. Nechtělo se jí do toho, ale částka, kterou zmínil, ta mohla za to, že o tom uvažovala pořád víc. Přece jen, za svoje tělo se rozhodně nestyděla a myslela si, že čtenářům magazínu, pro který to bylo, by se určitě líbila. Problém byl v tom, že nešlo o fotky jako z Playboye, ale o tvrdší styl. Žádné porno s chlapem, to ne, ale musela by tam ukázat všechno. Roztažené nohy, roztažené pysky, možná i nějaké to používání vibrátoru a tak. Nebyla si jistá, jestli tohle chce. Svoji... ženství ukázala jen Davovi a nikomu jinému. Tedy ne tak úplně, děti jsou přece jen zvědavé, ale nikomu se takhle nepředváděla ve věku, když už její rozkrok slouží k pohlavnímu styku a o nevinosti se nedá mluvit. Měli by jiní muži vidět, co si skrývá pro Dava? Rice věděla, jak si na tohle otázku odpoví. Musí se zeptat Dava samotného. Určitě ještě dřív, než na tu nabídku kývne. Podobný rozhovor s Davem ještě nikdy neměli. Žádný tak intenzivní a tak... nebezpečný. Na malou chvíli se ho opravdu bála.

Víš... začala Rice.

No? ozval se hned. Dave se vždycky musel aktivně zapojit do konverzace, i když by šlo jen o obyčejné *no*. Jako kdyby si bez toho připadal odtržený. Využil Ricina zaváhání. Netušila přesně, jak má začít, jak mu to říct, ale snad právě to jeho *no* ji přimělo, aby šla rovnou na věc.

Dostala jsem nabídku, pokračovala.

Vydáš taky knihu? řekl Dave a okamžitě se svému vtipu zasmál, což dělal velmi často. Jeden z těch zlovyků, s kterými se člověk naučí žít, když druhého miluje. Rice svého Dava milovala velmi, i když na něm některé věci nesnášela.

Ne, to zrovna ne.

Tak to jsem rád, protože konkurence už je na trhu i tak dost.

Jo, to asi jo. Já... dostala jsem nabídku fotit.

Tak to je paráda. Jsem rád, že ti to tak dobře vychází. Seš krásná holka, pořád nechápu, proč tě nechtějí vzít mezi ty líp placený.

Jsem moc tlustá, moc malá, moc kozatá.

Já vím, ale stejně je to pitomost takovýhle... stereotypy. Někdy si prostě neviděl do pusy, ale Rice mu nic neřekla. On by stejně nepochopil, co řekl špatně. Nakonec, myslel to dobře. Rozhodně nechtěl říct, že je tlustá. Ty nohatý vyhublý anorektičky mají bejt ideál dnešní krásy? Já si vždycky vzpomenu na Tiziana a řeknu si, že pravdu měl tenhle člověk. Znal od Tiziana jenom jeden obraz, Urbinskou Venuši, ale vždycky, když se mu to hodilo, zkoušel ze sebe dělat trochu chytřejšího, než jakým ve skutečnosti byl. Ale je pravda, že tohle byl jeho dar. Reagovat tak, aby nikdy nevypadala jako naprostý idiot.

Ale taková nabídka to není. I když je docela dobře zaplacená.

Paráda, ale víš, že nám o peníze zase tak moc nejde? Pořád chtěl být tím, kdo do společného soužití přináší více financí. Asi by mu nevadilo, kdyby Rice nevydělávala nic. V něčem byl strašně staromódní. Kdyby žili v jeskyni, on by rozdělával oheň a ona by ho udržovala, zatímco by lovil jídlo.

To ne, ale je to opravdu dost.

Jestli se ti do toho chce. Pro mě za mě klidně.

Fotili by mě nahou. Kompletně nahou. A bylo to venku, už to nešlo vrátit.

Nahou? ujišťoval se Dave. Jako opravdu úplně nahou? Bez... bez kalhotek?

Úplně nahou.

Něco jako... pánský časáky?

Jo, něco tak...

Něco tak? Dave dokázal poznat, když mu neříkala všechno.

No... je to trochu drsnější.

Jako porno? To se chceš fotit jako kurva? Davova reakce Rice vykolejila. Vyskočil a stál proti ní jako býk, no spíš býček, který se chystá pořádně trknout. Jako kdyby řekla něco, co mělo navždy zůstat tabu. Nepamatovala si, že by o ní někdy řekl, že se chová jako kurva, nebo že by proti ní takhle stál, v útočné póze, která ji děsila, stejně jako ji iritovala.

Není to s chlapem! Fotila bych sama, jako na fotkách bych byla jenom já.

Co se tím mění? To bys jako všem ukazovala... ukazovala bys jim svojí... svojí... mušličku. Ta zdobnělina v tu chvíli zněla naprosto nepatřičně, což Rice pobavilo, ale nedokázala se usmát. Jeho postoj neochaboval a stále se tvářil, že by na ni mohl křičet. Už teď zvyšoval hlas a bylo jí to nepříjemné, ale ještě neječet. Slyšela ho ječet jednou a nebylo to příjemné, ač křik nemířil jejím směrem. Naštval se kvůli jednomu řidiči, který ho v podstatě srazil, když ho předjížděl.

Je to jenom focení. Ukázala bych sice všechno...

Roztáhla bys tam nohy? nenechal ji domluvit.

Zatvářila se, že neví, že o tom přemýšlí, aby nakonec odpověděla: Možná... ano, asi ano.

To si ze mě děláš srandu?

O co jde? Co je na tom tak hrozného? rozhodla se o útočnější přístup.

O co jde? To se opravdu musíš ptát takhle debilně?

Nebud' na mě hnusnej! zvýšila hlas, což také většinou nedělala. Ne, pokud chtěla ublížit. Sem tam si zaječela prostě z radosti.

Tak promiň, ale to je vážně debilní otázka. Uvědomuješ si, kdo vlastně jsem?

Můj přítel! odpověděla bez rozmyšlení.

Tak to taky, ale hlavně jsem spisovatel.

Co to s tím má sakra společného? vypěnila, protože jeho psaní se na první místo dostávalo až příliš často. Bála se, že kdyby si jednou měl vybírat mezi ní a psaním, bude to psaní, kdo s přehledem vyhraje. Najednou měla pocit, že takový bod zlomu je tady.

Všechno! plesknul rukama o sebe. *Všechno!* A znovu. Rice to znělo jako dva výstřely.

Tvoje psaní je to nejdůležitější! přestávala být racionální.

Je to můj život!

A co jsem já?!

Moje... moje přítelkyně, zaváhal.

Rychle pokyvovala hlavou. *Přesně tak. Přítelkyně. Ne majetek!*

Já tě tak přece nikdy...

Ted' mě tak bereš, přerušila tentokrát ona jeho.

Neberu, já...

Nařizuješ mi, co mám dělat, ale já mám vlastní mozek, dokážu se sama rozhodnout.

Zlato. Nesnášela, když jí říkal zlato. Další z jeho úchylek. Říkal jí zlato, jenom když na ni byl naštvaný, anebo když něco vysvětloval, což vždycky znělo jako poučování. *Ty seš přítelkyně známé osobnosti.*

A jsme zase u toho, neodpustila si, ale ignoroval ji.

Pokračoval: *Nemůžeš si dovolit takovéhle věci. Jsem na očích. Co si myslíš, že by si lidi řekli, kdyby zjistili, že chodím s holkou, co se nechá fotit do porno.*

To není porno, bránila se.

A co to je? Umění?

A co je tvoje psaní? Umění? Měla to na jazyku, ale nakonec polkla. Její filtr takovou větu nemohl pustit ven. Příliš by mu křivdila, příliš by mu ublížila. *Není to porno,* zopakovala nakonec. *Nejsem tam s chlapem, byla bych tam sama!*

Ukázala bys kundu, nebral si tentokrát servítky. Proč také? Ve svých knihách používal tohle slovo velmi často. *Je to porno!*

No dovol! Dneska ti ta moje KUNDA byla dost dobrá, ne? To ti nevadilo, když jsi mě do ní šukal!

Dave se na Rice podíval s pohoršením. Jak si mohla dovolit říct něco podobného? Jako kdyby on mohl mluvit, jak se mu zachtělo, ale ona, jako přítelkyně veleváženého muže, musela svůj jazyk ovládat za každých okolností. Pan spisovatel! Pan dokonalý! *Tohle přece nemyslíš vážně!*

Já to nemyslím vážně? Doufám, že ty to nemyslíš vážně!

A co jsi jako čekala, když mi řekneš, že chceš fotit porno?

Rice zavrtla hlavou, protože nemohla věřit tomu, co slyší. *Ty... Já jsem ti jenom řekla, že mám nabídku! Ani jsem neuvažovala o tom, že bych jí vzala! Chtěla jsem ti to jenom říct, ty pitomče! Říct ti, že tohle mi nabízejí. Chtěla jsem slyšet tvůj názor. Ne aby... abys ze mě hned dělal kurvu!*

Ale to jsem přece... Jenže to už si Rice vzala kabelku a vypadla z bytu tak rychle, že ani nic nedodala. Štvalo jí to, sakra, že jí to štvalo, ale musela zmizet. Pročistit si hlavu. Pohádali se kvůli úplné pitomosti. Přece opravdu ty fotky nechtěla dělat. Myslela si, že si o tom promluví, ale ne, že na sebe budou rvát. Co si o sobě vlastně myslel? Že je vážně tak váženým člověkem a že ona bude dělat, co se jí řekne? Tak to upadnul na hlavu.

Rice se moc nerozmyslela. Ještě venku před domem zavolala fotografovi, že tu nabídku bere. Ptal se jí, co změnilo její názor, ale nehodlala se s nikým bavit o tom, že její přítel je kretén.

Vrátila se domů poměrně pozdě, někdy kolem půlnoci. Dave byl ještě vzhůru a ve svém pokoji psal. Nezlobila se na něj už tolik, ale stejně ho ani nepozdravila. Šla rovnou do postele. Myslela si, že ji přijde odprosit, ale vypadalo to, že má příliš napilno. Klávesnice jeho

počítače cvakala v rytmu, který se zdál neuvěřitelný. A také neskutečně otravný. Musela si dojít zavřít dveře. Pak už usnula.

Ráno zjistila, že celou noc spal v pracovně. Ani ho nebudila. On, jako spisovatel, si mohl vstávat, kdy se mu zalíbilo. Rice se ale domluvila s fotografem, že se staví hned ráno a že domluví nějaké podrobnosti. Hlavně doufala, že ve smlouvě bude přesně popsáno, co se po ní bude chtít, protože jinak do toho nejde.

Reeves, její fotograf, měl zrovna plno práce, když dorazila. Fotil s nějakými holkami kolekci jedné návrhářky. Vypadalo to, že holky ani pořádně neví, jak si mají stoupnout, jak se natočit. Jako kdyby to dělaly poprvé. Když ale Rice uviděla ty modely, v kterých se snažily sošně stát, držela jim palce, aby to už měly za sebou. Sama nic podobného nezkoušela. Ani nikdy neměla, ale byla ráda, protože to, co si někdy návrháři vymyslí, to je jak z toho nejhoršího snu. Šaty, v kterých má problémy chodit, protože se bojí, že si vypíchne oko, nebo usekne ruku. S haute couture by si nikdy nepotykala, a tak byla vlastně rád, že je malá, tlustá a má velká prsa.

Tak jdeme na to? zeptal se Reeves, když konečně dofotil. Hned si ho nevyšimla, protože si prohlížela časopis, kde ji zaujala nová dieta.

Přešli do malé kanceláře, kde Reeves úřadoval, když bylo potřeba projednat peníze nebo nějaké detaily smlouvy. *Seš si teda jistá, že do toho chceš jít?* Podíval se na Rice přísným pohledem. *Nerozmyslela sis to?*

Tak je fakt, že jsem o tom ještě uvažovala, ale jo, pořád to platí.

Fajn, fajn, to je moc dobře, zabroukal si fotograf a přešel rovnou k věci. *Tohle je docela vážený zákazník. Když jsem mu ukazoval tvoje fotky, byl nadšeněj. Líbila ses mu.*

Tímhle mě chceš přesvědčit?

Ne, vážně to říkal, ujišťoval ji Reeves. *Nekecám. Dyť já už tě ani nepotřebuju přesvědčovat, ne? Prostě ti jenom nastiňuju situaci, jak je.*

Oukej, co teda vlastně chce?

No, abych pravdu řekl...

Ree, koukáš na mě divně. Neřekls mi všechno, co?

Cheche, zašklebil se jak žabák před mrtvolou plnou much. *Úplně všechno asi ne.*

Tak klop, nebo se to na to rovnou vykašlu.

Má to být v podstatě takový... Jak to říct... Preview k filmu, co se chystá. Propagační materiály.

Já nebudu točit...

Reeves nenechal Rice domluvit. *Ne, o to vážně nejde, abys s nima točila, ale budou je... No, budou je zajímat hlavně detaily. Roztažený... no však víš co, prsty... vevnitř a tak.*

Aha, odvětila Rice a trochu se jí z toho zamotala hlava. Věděla, že něco podobného stejně bude muset předvést, ale pořád si držela naději, že všechno je trochu jinak a ono to bude jen soft, nějaké akty, které se budou dobře vyjímat v kalendáři na další rok. *Takže to bude natvrdo.*

To jo, ale tak jsi s tím počítala, ne?

Nebude u toho žádný chlap? zeptala se Rice.

No tak, budu tam já...

Ne, myslím nějaký chlap, co mi ho bude někam strkat.

Ne, chlap ne! Chlap ani omylem!

Rice se zamyslela. Poznala, že Reeves zase neříká všechno. *A?*

Trochu holčičí akce, co? zasmál se Reeves jako idiot.

Cože? zhrozila se Rice.

Chápeš, ne? Aby to bylo trochu kořeněný.

To si na ní mám nasypat chilli?!

Ne, já jsem myslel...

*Já to chápu! To to mám dělat s ženskou?
 Tak ne přímo dělat...
 Proč jsi mi to sakra neřekl hned?!
 Tak vlastně o nic nejde. Trochu se jí dotkneš, ona tě trochu oblízne... Znáš to.
 Znáš...! Děláš si ze mě srandu. Jaký by bylo tobě, kdyby ti ho nějaký cizí chlápek jenom trochu pokouřil?
 Tak proto taky dělám za foťákem a ne před ním.
 Do toho nejdu.
 Rice, jsou v tom pěkný prachy.
 Pěkný prachy... Hele, nejseš trochu vadnej?
 Tak o co jde? Každá holka by si to chtěla nechat dělat od jiný holky. Holky jsou v tomhle lepší. Navzám si líp vyhoví.
 A kdes vyčetl tohle?*

Někde jsem to... No prostě tenhle rozhovor nějakou chvíli pokračoval, ale nakonec došlo k dohodě. Rice se rozhodla, že to nakonec udělá. Nevěděla přesně proč. Možná ji trochu vzrušovalo, že to bude dělat s holkou, možná se chtěl pomstít Davovi, že byl hnusný, a zároveň by si nemusela dělat hlavu s tím, že by ho podvedla. Focení bylo hned za dva dny a Rice z toho měla docela pořádný vítr a večer před tím nemohla ani spát. Nakonec usnula, ale ráno se celá třásla. Stejně to ale udělala. Nafotila fotky s cizí holkou a vlastně to bylo docela příjemné.

Blondýna se odmlčela. Její příběh se pomalu chýlil ke konci a ona se potřebovala napít. Natáhla se na stole pro skleničku, v které byla jemně perlivá voda. Ani si nevšimla hrobového ticha, které v jídelně nastalo. Jedině písečná bouře rušila klid svou škrábavou písní.

Řidič a Mexičan se na Blondýnu dívali jako na koblihu, která je plná té nejsladší náplně. González už neměl ani trochu té důstojnosti, aby zamezil slinám opouštět ústa a rozlévat se po jeho poměrně širokém břiše. Na zástěře se mu dělaly mokré fleky, které neměly nic společného s olejem.

„Trochu...“ hledala Zpěvačka to správné slovo. Nakonec se jí to podařilo: „Pokleslé.“ Řidič ani Mexičan její názor nesdíleli. Rozhodně byli více zaujati tím, co jim právě vyprávěla Blondýna, než tím, co jim vyprávěl Manažer, nebo co jim bude vyprávět kdokoli další. Lepší příběh prostě nikdo nemůže mít. Jen ať pokračuje ta část s tím lesbickým focením, ta je na tom úplně nejlepší.

„Je to jen příběh,“ odvětila Blondýna, když se napila.

„Jen příběh,“ zopakoval po ní Manažer, ale nezdálo se, že by chtěl cokoli dodat.

„Nestydatý příběh,“ odsoudila Zpěvačka svou spolucestující. „Nestydatý.“

„Pokračujte, prosím,“ vložil se do toho Mexičan a Řidič mu pokyvováním hlavy bezhlasně přizvukoval.

Blondýna se nenechala dvakrát pobízet, ale své dva fanoušky zklamala. „Focení nakonec dopadlo. Bylo to pro ni... Prostě zkušenost, která do jejího života přinesla něco nového. Nechtěla nic podobného opakovat, ale rozhodně nakonec nevadilo, že zakázku přijala. Ty fotky, které byly hodně odvážné a hodně detailní, nakonec vyšly, ale ona se vidět nechtěla. Reeves jí to nabízel, ale nenechala se zviklat. Místo toho se rozhodla, že se usmíří s Davem. Přece jen, snad za to mohla její partnerka, s kterou fotila, nebo vůbec celé focení, si uvědomila, že je pro ni důležité, aby s Davem zůstali spolu. On ji přece miloval a ona milovala jeho.

Chtěla se s ním usmířit už ten večer. Ale překvapil ji. Nepřišel domů.

Ráno, když se probudila, a to spala velmi přerušovaně a mělce, si už dělala starosti, když se nevrátil. Volala mu večer, ale nebral, volala mu ráno, nebral to. Když se mu snažila dovolat přes den, už to ani neprozvánělo, cizí hlas rovnou řekl, že volané číslo je dočasně nedostupné.

Dověděla se až další den, co se vlastně stalo.“

Řidič, Mexičan, Dwayne i Drew, nakonec proti své vůli i Zpěvačka poslouchali se zatajeným dechem.

„Šel zrovna do knihovny, když začal hořet jeden dům. Nedaleko místa, kde zrovna byl. Rozběhl se tam na pomoc. Rice se nikdy nedověděla, proč to udělal, ale prostě se snažil zachránit ty, kteří zůstali uvnitř. Propadla se pod ním podlaha. Zachránili ho a Rice se s ním mohla ještě jednou setkat, viděla ho v nemocnici, ale nebyl to už on, nebyl to Dave, jak si ho pamatovala. Oheň ho změnil k nepoznání, jako kdyby většinu jeho kůže roztavil. Obličej by nepoznala. Kdyby jí neřekli, že je to on, kdyby ve stolku neměl svoje osobní věci, nevěřila by jim. Stejně se zdráhala přijmout pravdu. Pod obvazy neviděla skoro nic, ale pochopila, že je to hodně špatné. Zemřel za tři dny. Kůže celého jeho těla byla zničená. Organismus se s takovou škodou nikdy nemohl vyrovnat. Zabilo ho to, že jednou nemyslel na sebe, že se pokusil někomu pomoci.“

Blondýna se odmlčela a zavládlo hrobové ticho, které mohl narušit jediný člověk.

„Příběhy se šťastnými konci nejsou,“ řekl jenom Manažer a vrátil se k oknu a k písečné vánici za ním. „Ale tenhle ještě skončil dobře, že?“

Blondýna chvíli seděla a nic neřekla. Pak si stoupla. Z očí jí tekly slzy.

„Promiňte,“ řekla ostatním a rychle se rozběhla k dámskému záchodu. Všichni se na ni dívali, jen Manažer opět nehnul ani brvou.

Jako první se na něj obořil Řidič: „Tak to se vám zase něco povedlo!“

„Povedlo?“ zopakoval Manažer potichu. „Ne, mě se nic nepovedlo. Jí se podařilo vyprávět skutečně poutavý příběh. Ale nejen, že ho vyprávěla, ona mu i uvěřila. To vyžaduje velkou sílu a ta se musí obdivovat.“

Sedící osazenstvo jídelny se po sobě podívalo, Zpěvačka si vyměnila pohled dokonce i s Gonzálezem.

„Nikdo nepochopil nic. Samozřejmě. Nevadí,“ povzdechl si. „Raději pojďme k dalšímu příběhu. Myslím, že jste na řadě vy.“ Každý v místnosti pochopil, že Manažer měl na mysli Zpěvačku.

Pokračování následuje 7. Srna 2013 na mých stránkách <http://www.martinsteferko.cz>.

Slovo autora

Když jsem začal psát tuhle sérii příběhů vyprávěných samotnými postavami, byl jsem docela nadšený z myšlenky, že budu mít vyprávění ve vyprávění. Bohužel se ukázalo, že to není tak jednoduché a mě se podařilo skončit s dalším, dvanáctým dílem. Napsal jsem pět stran a najednou byl konec. Věděl jsem, že to není ta správná Cesta, ale přesto jsem se musel donutit k tomu, abych pokračoval. Snad tedy pokračovat budu. V době, kdy píšu toto Slovo autora, má dvanáctý díl „Cesty“ svých pět stran už čtyři měsíce.

Příběh Blondýny, a vlastně každý další příběh, který ještě bude vyprávěn, je především o nich samotných. Nevíme, jestli se příběh skutečně stal, nebo jestli se stal tak, jak je vyprávěn. Ale o to nejde. V každém je něco, co nám o postavách může něco říct, každý příběh postavu trochu nastíní ve světle, v jakém se doposud nepředstavila. Někdy to možná nedává smysl, ale postupně se všechno projeví správně, jak by mělo.

Příběh Blondýny se mi líbil, respektive bavilo mě ho psát. Je to vlastně romantický příběh, který má ale zároveň k romantice daleko. Asi bych to nazval realistickou romantikou, kdy do příběhu mnohdy zasáhne osud, ale především pak lidé samotní. Nejsme dokonalí a ani naše soužití není dokonalé. Pokud se někdo snaží tvrdit, že má naprosto šťastný vztah, že nemá žádné problémy se svým protějškem, tak lže. Lidi rádi lžou, co si budeme povídat. Všichni lidi lžou.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 3. července 2013, když jedenácté „Slovo autora“ píše. „Cesta“ se prozatím trochu komplikuje, protože jsem na ní nějaký ten měsíc nedělal, ale pro příští měsíc je díl hotový a já doufám, že bude i ten pro srpen. Zatím si užívejte to, co je volně dostupné.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2013/07/cesta-011>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/113698091354288253412/posts>